

آمایش

۸. چگونه آموزش را ارزشیابی کنیم؟ همه پاسخ‌ها باید از دریچه آمایش سرزمین عبور کند. «آمایش سرزمین نوعی برنامه‌ریزی است که به سرزمین، به مثابه عاملی اساسی و تعیین‌کننده در تأمین اهداف توسعه، توجه می‌کند.

در آمایش سرزمین استفاده معقول از فضا و درک کامل ارزش آن برای عملکرد مؤثر اقتصادی هدف تلقی می‌شود و تقسیم کار سرزمینی یکی از جنبه‌های مهم آن است. آمایش سرزمین در ایران برای

تنظیم رابطه بین انسان، فضا و فعالیت‌های انسان در فضا انجام می‌شود. هدف

از تنظیم این رابطه «بهره‌برداری

منطقی از کلیه امکانات برای

بهبود وضعیت مادی و

معنوی اجتماع، براساس ارزش‌های

اعتقادی، توجه به سوابق فرهنگی و با

استفاده از ابزار علم و تجربه به طول

زمان است.»

آمایش سرزمین در برنامه‌ریزی توسعه و تکامل ملی تأکید خاصی بر دیدگاه فضایی (مکانی، جغرافیایی) دارد. آرمان چنین دیدگاهی توزیع و تقسیم جمعیت و فعالیت‌های عمران در پهنه سرزمین، اجرای

دبیرکل شورای عالی آموزش و پرورش، در جلسه شورای آموزش و پرورش مازندران در ساری با تأکید بر لزوم تغییر نگرش نسبت به توانمندی‌های دستگاه تعلیم و تربیت اظهار داشتند: **نباید تنها وظیفه این نهاد را انتقال دهنده دانش فرض کنیم، زیرا آموزش و پرورش در تولید سرمایه فرهنگی و اجتماعی نقش بی‌بدیلی دارد.**

وی با اشاره به این که مدارس جایگاه‌های اصلی شکل‌گیری فرهنگ و اندیشه‌اند ادامه داد: برای تأکید بر این نگاه، نیازمند تدوین سند تحول استانی آموزش و پرورش هستیم.

وی، همچنین با تأکید بر این که سند تحول آموزش و پرورش استان‌ها باید اهداف سند ملی را دنبال کند، اظهار نمودند: در سند استانی، همه مسائل تعلیم و تربیت باید براساس آمایش سرزمین، از جمله موقعیت صنعت، کشاورزی، تراکم جمعیت، رشته‌های مورد نیاز تحصیلی و ساخت هنرستان‌ها تهیه و تدوین شود. وی، با بیان این که در تغییر نگاه به آموزش و پرورش، قطعاً با مقاومت‌های زیادی مواجه خواهیم شد، گفت: همه مسئولان باید تغییر نگاه به آموزش و پرورش را تبلیغ کنند.

وی گفت: **در فرایند توسعه ملی، بازی توسعه را باید در زمین آموزش و پرورش طراحی و عملیاتی کرد.** لذا اگر برنامه‌ریزی برای یافتن جواب‌های ذیل باشد:

۱. چرا آموزش دهیم؟
۲. چه کسی آموزش دهد؟
۳. چه کسی را آموزش دهیم؟
۴. چه چیزی را آموزش دهیم؟
۵. چگونه آموزش می‌دهیم؟
۶. چه موقع آموزش دهیم؟
۷. کجا آموزش دهیم؟

سرزمین

ضرورت برنامه‌ریزی مجدد

آموزش و پرورش، پس از تدوین سند

تحول، ایجاب می‌کند که در برنامه‌ریزی

آمایش سرزمین توزیع فعالیت‌های اقتصادی-اجتماعی و

جمعیت در سرزمین با دیدی درازمدت به منظور بهره‌برداری بهینه

از امکانات آن و همچنین مشخص کردن نقش و مسئولیت خاص

هر منطقه براساس توانمندی‌ها و قابلیت‌های آن به‌طور هماهنگ با

دیگر مناطق دیده شود. براساس این نقش و مسئولیت که حاصل

روندهای طبیعی و قانونمند هر منطقه است و همچنین براساس

برنامه‌ریزی‌های منطقه‌ای، برنامه توسعه ملی می‌تواند در مناطق

گوناگون کشور اجرا شود. بنابراین برنامه‌ریزی آمایش سرزمین

بدون برنامه‌ریزی منطقه‌ای عملاً کاربردی نخواهد داشت. به سخن

دیگر، هدف اساسی از برنامه‌ریزی آمایش سرزمین، برنامه‌ریزی

منطقه‌ای و پیوند دادن آن با برنامه ملی است.

به لحاظ اهمیت موضوع و بنابر درخواست مجله، مقاله‌ای در

این خصوص از سوی جناب آقای حسین‌زاده تهیه گردیده و در این

شماره به چاپ رسیده است، که ضمن تشکر از ایشان، مطالعه آن

را به کلیه همکاران پیشنهاد می‌نماییم.

هم‌چنین در این شماره، صفحاتی به ضمن خدمت همکاران

اختصاص یافته است.

استراتژی

بهبودی برای

فرد و جامعه و استفاده

مطلوب از منابع طبیعی و نیروی انسانی در جهت کفایت اقتصادی

و اجتماعی است.

در ایران «آمایش سرزمین» برنامه‌ریزی و سازمان دادن

نحوه اشغال فضا و تعیین محل سکونت انسان‌ها و محل فعالیت

و تجهیزات و همچنین کنش‌های بین عوامل گوناگون نظام

اجتماعی-اقتصادی است. آمایش سرزمین به خودی خود نمی‌تواند

هدف باشد بلکه در واقع بیان جغرافیایی است که سیاست دولت

تعیین کرده است.